

Mieke PEETERS

Voorzitster OKRA

Miet SMET opvolgen aan het roer van OKRA trefpunt 55+, de grootste seniorenbeweging van ons land? Mieke PEETERS twijfelde, maar de gewezen directrice van de Sociale School in Heverlee is intussen een jaar bezig. Hoewel ze in die tijd bijna alle regionale besturen bezocht, vindt ze dat ze nog altijd veel moet leren. Haar inbreng als lid van de babyboomgeneratie is nochtans van grote waarde.

‘Als arbeiderskind was ik lang een grijs muisje’

Lieve WOUTERS

Op 15 juni stapt Mieke PEETERS (64) in het huwelijksbootje. Eerder had ze gewoonweg geen tijd voor een partner. Als arbeidersdochter greep ze onverwachte kansen, terwijl ze zich ook als vrijwilligster inzette voor jongeren en vrouwenrechten. OKRA aantrekkelijker maken voor mensen van haar generatie en tegelijk de oudere senioren nabij blijven, ziet de voorzitster als voornaamste uitdaging.

–Een bescheiden vrouw die verdraaid goed weet wat ze wil. Goed getypeerd?

Die bescheidenheid kreeg ik van thuis mee. Mijn vader was bovengronds mijnwerker in Zolder. Hij moest er de kolenwagons loskoppelen. Bij een arbeidsongeval liep hij een dubbele open schedelbreuk op, met fatale gevolgen. Het was 1959, mijn moeder was 36 jaar en ik was de oudste van zes kinderen. Het was een ramp voor ons gezin, maar dankzij het wezenfonds en een studiebeurs kregen wij, in tegenstelling tot vele generatiegenoten, de kans om het middelbaar onderwijs aan te vatten. Door de democratisering in het hoger onderwijs kon ik zelfs doorstoten naar de universiteit.

Toch werd ik genoeg herinnerd aan mijn ‘lage afkomst’, zowel door sommige leerkrachten als in het arbeidersmilieu zelf. De onderlinge solidariteit is groot, maar er is niet altijd begrip voor wie zich uit de groep opwerkt.

„Het dynamisme en de veelzijdigheid van OKRA verrasten me”

–Hoe beleefde u Leuven als student in die rebelse jaren?

Hoewel ik aanvankelijk nog niet wist hoe het kwam, voelde ik me als arbeiderskind op de universiteit altijd wat verloren. De cultuur die er heerste, was niet de mijne. Andere studenten hadden zoveel meer mogelijkheden, konden zoveel beter discussiëren. Ik was waarschijnlijk een heel grijs muisje, dat zich goed verstopte en heel hard blokte om haar studiebeurs niet te verspelen.

Zelf was ik absoluut geen rebel, maar het thema van sociale onrechtvaardigheid maakte ik me wel eigen. Ik studeerde sociale pedagogie en deed stage in een

van de eerste Jeugd Informatiecentra (nu JAC, n.d.r.). Na mijn stage bleef ik er hangen als vrijwilligster en nadien als beroepskracht. We stonden jongeren bij die hun rechten opeisten tegenover hun ouders. Verontwaardiging over onrecht en de strijd voor gelijke rechten werden de rode draad in mijn leven en mijn engagementen.

–Later ging u lesgeven aan de Sociale School in Heverlee. Intussen zette u zich in voor vrouwenrechten. Waarom?

Als praktijkbegeleider werd van mij verwacht dat ik voeling hield met het werkveld. Zo kwam ik terecht bij Vrouwen en Hulpverlening. We onderzochten waar problemen zoals stress en depressies bij vrouwen vandaan kwamen en stelden vast dat dit veel te maken had met hun ondergewaardeerde positie in de samenleving. Dat leidde tot de publicatie *Huisvrouw. Een beroep met risico's* (Acco, 1988).

Later kreeg ik het vak Structuurgericht maatschappelijk werk als opdracht. Dat vormde de aanleiding om me te verdiepen in maatschappelijke structuren als kiem van problemen. Hier kwam ik mezelf als arbeiderskind opnieuw tegen. Ofwel brak je met je afkomst, ofwel probeerde je de eigenheid en sterke kanten ervan te ontdekken en waarden, zoals eerlijkheid en spontaniteit. Vechtlust ook. Ik koos voor het laatste.

–Schrok u toen vanuit OKRA de vraag kwam om mee aan de kar te komen trekken?

Zeg dat wel. Ik was nog maar enkele jaren met pensioen en had nog geen plannen om in een ouderenbeweging actief te worden. Bovendien had ik al twee engagementen. En wie was ik om Miet Smet op te volgen? Voor al het vrijwilligerswerk tijdens mijn loopbaan had ik overigens tijd omdat ik alleenstaand was, maar intussen had ik iemand leren kennen. Hoe zou ik, die in de fleur van mijn leven was, voorzitster worden van OKRA?

Mieke Peeters: „We zullen inzetten op het thema ‘waardig levenseinde’ en onze leden motiveren om daarover in verbondenheid na te denken.” © Rudi Van Beek

–Waarom hapte u dan toch toe?

Blijkbaar had ik te snel geoordeeld. De dynamiek van de organisatie en de veelzijdigheid van de activiteiten, van sport over spel tot reizen en leren, verrasten me. OKRA trefpunt 55+ telt zo maar even 200.000 leden en 15.000 bestuursleden. Ze is actief in achttien regio's tot in alle uithoeken van Vlaanderen. De beweging bleek uitdrukkelijk op zoek naar een vrouw uit de babyboomgeneratie. En al kan ik geen politieke deuren openen zoals mijn voorgangster, ik had wel ervaring met het aansturen van honderd mensen op school.

–Intussen bent u een jaar bezig. En?

Het was een hectisch jaar, een voltijdse bezigheid. Onze grootste uitdaging is om de generatie babyboomers aan te spreken en tegelijk zorg te blijven dragen voor onze

oudste leden. Hoe spreek je die mondige burger aan, die toch ook op zoek is naar ontmoeting en vriendschap?

Een thema waar we de komende jaren volop mee bezig zullen zijn, is het waardige levenseinde. We willen ouderen motiveren om tijdig na te denken over hoe ze willen wonen, verzorgd worden en sterven. We willen hen terdege informeren en daarbij behoedzaam omgaan met euthanasie. We ervaren dat traject momenteel als erg individualistisch, haaks op de verbondenheid waar wij voor staan.

–OKRA ging KAV en KVLV voor in het veranderen van naam, maar behield als enige de ‘k’. De christelijke inspiratie speelt dan ook nog een belangrijke rol in onze beweging, waarvan OKRA Zingeving een heel actieve deelwerking is. Vernieuwen om onszelf te blijven, dat is het uitgangspunt.